

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - וארא כה:

וידבר משה בן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצור רוח. מה זה מקצור רוח? אמר רבי יהודה, שלא היו נחים ולא היו אוספים לתוכם רוח. אמר רבי שמעון, מקצור רוח - שעדין לא יצא יוכל לתת להם מנוחה. ורוח אחרונה עדין לא שלטה לעשות מנהגם, ואז היו בצרות של רוח, מועקה של רוח. מיהו? רוח אחרונה, כמו שאמרנו.

בא ראה, כתוב הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים. מה זה ואני ערל שפתיים, והרי בתחלה כתוב לא איש דברים אנכי וגו' פי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, והקדוש ברוך הוא היה משיב לו, מי שם פה לאדם וכו', והוא אמר ואנכי אחיה עם פיך, התעלה על דעתך שלא היה כן? ועתה אומר ואני ערל שפתיים, אם כן, איפה הדבר שהכתיב לו הקדוש ברוך הוא כראשונה?

אלא סוד הוא. משה הוא קול, והדבור שהוא הדבור שלו היה בגלות, והוא היה אטום מלפרש דברים, ומשום כך אמר ואיך ישמעני פרעה, בעוד שהדבר שלי היא בגלות שלו, שהרי אין לי דבר. תריני קול דבר גרוע, שהיא בגלות, ולכן שתף הקדוש ברוך הוא עמו את אהרן.

בא ראה, כל זמן שהדבור היה בגלות, הקול הסתלק ממנה, והדבור היה אטום בלי קול. בשבא משה בא הקול, ומשה היה קול בלי דבור, משום שהיה בגלות, וכל זמן שהדבור היה בגלות, משה הלך בקול בלי דבור, וכך הלך עד שיקרבו להר סיני ונתנה תורה, ובאותו זמן התחבר קול בדבור, ואז הדבר דבר, והו שפתיים וידבר אלקיים את כל הדברים האלה. ואז משה נמצא שלם בדבר כראוי, קול ודבור אחד בשלמות.

(שמות ו') וידבר משה בן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצור רוח. מאי מקצור רוח. אמר רבי יהודה, דלא היו נפשי, ולא הו לקיטי רוחא. אמר רבי שמעון, מקצור רוח: דעד לא נפק יובלא, למיחב לון נפישו. ורוח בתראה, עד לא שלטא למעבד נימוסי, וכדין היה עאקו דרוחא. מאן איהו. רוח בתראה דקאמרן.

תא חזי, בתיב (שמות ו') הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים, מאי ואני ערל שפתיים. והא בקדמיתא בתיב (שמות ד') לא איש דברים אנכי וגו' פי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, וקודשא בריך הוא היה אותיב ליה, (שמות ד') מו שם פה לאדם וגו', והוא אמר (שמות ד') ואנכי אחיה עם פיך, סלקא דעתך דלא הוה כן, והשתא אמר ואני ערל שפתיים, אי הכי, אן הוא מלה דאבטח ליה קודשא בריך הוא בקדמיתא.

אלא רוא איהו, משה קלא, ודבור דאיהו מלה דיגיה, הוה בגלותא, והוה איהו אטים לפרשא מלין, ובגין דא אמר, ואיך ישמעני פרעה, בעוד דמלה דיגיה איהו בגלותא דיגיה, דהא לית לי מלה. הא אנא קלא מלה גרע, דאיהו בגלותא, ועל דא, שתף קודשא בריך הוא לאהרן בהרית.

תא חזי, כל זמנא דדבור הוה בגלותא, קלא אסתלק מניה, ומלה הוה אטים בלא קול, כד אתא משה, אתא קול. ומשה הוה קול בלא מלה, בגין דהוה בגלותא, וכל זמנא דדבור הוה בגלותא, משה אזיל קלא בלא דבור, והכי אזיל עד דקרבו לטורא דסיני, ואתיהבת אריותא, ובהווא זמנא, אתחבר קלא בדבור, וכדין מלה מליל, הוה הוא דכתיב, (שמות כ') וידבר אלקיים את כל הדברים האלה. וכדין, משה אשתבח שלים במלה בדקא יאות, קול ודבור כחד בשלמינו.

תורה נו (חלקים נבחרים)

וביום הבחירות, בהקריבכם מנחה חדשה לוי בשבעתיכם, מקרא קדש ויהיה לכם, כל מלאכת עבודה לא תעשו: (במדבר כח)

א כי יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות, וכל אחד לפי בחינתו, בן יש לו בחינות מלכות. יש שהוא שורר בביתו, ויש שהוא מושל ביותר, וכן יש שהוא מושל על כל העולם – כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו. בבחינות: שרי אֱלֹפִים וְשָׂרֵי מַאֲוֹת וְשָׂרֵי הַמְּשֻׁבִים וְשָׂרֵי עֲשָׂוֹת (שמות יח). ובחינות המלכות הזאת שיש בכל אחד, היא באתגליא ובאתפסיא. באתגליא – הינו הממשלה שיש לכל אחד לפי בחינתו, שהוא מושל על אלו האנשים באתגליא, כפי בחינת המלכות שלו כנ"ל. ובאתפסיא הוא, כי גם יש לכל אחד לפי בחינתו בחינת מלכות באתפסיא, דהינו שאף שבאתגליא נראה שאין לו שום ממשלה על אלו האנשים, עם כל זה באתפסיא ובהעלם גדול, הוא מושל על אלו האנשים, כי נשמתם הם תחתיו ונכנעים תחתיו. וגם זאת הבחינה של מלכות באתפסיא, היא לכל אחד לפי בחינתו בבחינת: שרי אֱלֹפִים וְשָׂרֵי מַאֲוֹת וכו'. ויש אחד, שבאתגליא אין לו שום ממשלה, ואף על פי כן באתפסיא ובהעלם גדול, הוא מושל על כל הדור, ואפילו על כל צדיקי הדור, כי כל נשמותיהם הם פלם תחת ממשלתו ומלכותו, וכלם נכנעים וקפופים אליו, רק שהוא בהעלם גדול, בבחינות (מלאכי א): בכל מקום מקטר ומגזל לשמו, שאף שהם עובדים עבודת אלילים, על כל זה בהעלם גדול הם פלם נכנעים אליו ותברך, ועובדים אותו ותברך, רק שהוא בהעלם גדול. כמו כן זאת הבחינה של מלכות באתפסיא, שאף שבאתגליא אין לו שום ממשלה, עם כל זה בהעלם גדול הוא מושל עליהם, והם פלם תחתיו ונכנעים אליו: ב וצריך כל אחד לבלי להשתמש עם בחינות המלכות שיש לו להנאתו ולצרכו, שלא תהיה בחינות המלכות אצלו כעבד למלאת תאוותו, רק שתהיה בחינת המלכות בבחינת בן חורין, בבחינת (קהלת ו): אשריך ארץ שמלכה בן חורין, שהמלכות יהיה אצלו בן חורין, לבלי להשתמש בו להנאתו. וזה בחינת מרדכי, בחינת מר דרור (חולין קלט:), שהמרות, הינו המלכות, יש לה דרור וחרות, שלא להשתמש בה להנאתו ולצרכו, כי אם להשם ותברך, בבחינות (עובדיה א): והיתה לה' המלוכה, דהינו להשתמש עם המלכות לעבודת השם ותברך, דהינו להזהיר ולהוכיח את כל הנשמות שנכנעים אליו, כל אחד ואחד לפי בחינות המלכות שיש לו באתגליא ובאתפסיא. הן אם הוא מושל בביתו, צריך להזהיר ולהוכיח את בני ביתו, ואם יש לו ממשלה יותר, מטל עליו להזהיר יותר ויותר אנשים, לפי בחינת המלכות שלו:

ג וצריך להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שלא תהיה בבחינות (פסחים פז): הרבנות מקבצת את בעליה. כי כל אחד לפי בחינת המלכות שיש לו, הוא בחינת צופה, שמטל עליו להזהיר ולהוכיח את האנשים שהם משרשו, שיש לו בחינת מלכות עליהם, ואם הוא מזהיר ומוכיח אותם, אזי הוא עושה את שלו, ומציל את נפשו, כמו שנאמר (יחזקאל א): צפה נתת לבית ישראל וכו', ואתה כי הזהרת רשע ולא שב מרשעו וכו', הוא בעונו ימות ואתה את נפשך הצלת. אבל אם אינו מזהיר ומוכיח אותם, אזי הענש עליו (כמו שכתוב שם), ועל כן הרבנות מקבצת את בעליה. ועל כן צריך לראות להמשיך אריכות ימים לתוך המלכות, דהינו שיראה שיוכל להזהיר ולהוכיח אותם. אף אף אפשר לו להזהיר ולהוכיח אותם, כי אינו יודע מה שצריך להם, וגם אינם אצלו להוכיח אותם. ועל כן

צריכין לזה דעת, כדי לידע איה להוכיחם. ולבוא לדעת הזה, הוא גם כן עלידי אריכות ימים בעצמו. וזה שאומרים העולם שאינו יודע מחייו, כי עקר הדיעה הוא מחיים, מאריכות ימים: כי לבוא לאריכות ימים, הוא עלידי עסק התורה, כי אורייתא שמה דקדשא בריה הוא (תיקון י' דף כה:). וכמו שצריכין לקרות את אחד קורין אותו בשמו, כן שצריכין לקרות את חי החיים, כדי להמשיך ממנו חיים ואריכות ימים, צריך לקרות אותו בשמו כפיכול, ושמו הוא התורה כנ"ל. נמצא, שעלידי עסק התורה, קורין את האריכות ימים. ועל כן מזהר המלך על עסק התורה ביותר מכל העולם, מחמת שהוא צריך לקרות את האריכות ימים לתוך המלכות כנ"ל. וזה שכתוב בפרשת הפקד (דברים יז): והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו, למען יאריך ימים על ממלכתו. וזה: וקרא בו כל ימי חייו – וקרא בו דיקא, הינו שעלידי עסק התורה הוא קורא את החיים כנ"ל. וזה: ימי חייו – ימי חייו דיקא, כי כשמקבלין את החיות, צריך לקבלם במדה, כי בלא מדה וצמצום אי אפשר לקבל את החיות מהשם ותברך, מחמת רבוי אור, כי רבוי השמן גורם כבוי הנר, על כן צריך לקבל החיות במדה, וזה זכין עלידי עסק התורה. כי התורה היא שמו של הקדוש ברוך הוא, והשם הוא הפלי של הדבר, שבהשם הזה נגבל החיות של הדבר הזה, כמו שכתוב (בראשית ב): נפש היה הוא שמו, שבהשם נגבל הנפש והחיות של כל דבר. ועל כן כשקורין את האדם בשמו, הוא מופן תכף אצלו, מחמת שבהשם נגבל כל הנפש והחיות שלו. וכן התורה הוא שמו של הקדוש ברוך הוא, הינו ששם נגבל החיות מחי החיים. כי התורה היא בחינת מדות, כי יש בהתורה אותיות ותבות ופסוקים ופרשיות וסדרים, שהם בחינת מדות, שבהם נגבל החיות במדה. ועל כן עלידי התורה, שהוא שמו של הקדוש ברוך הוא, שהוא בחינת מדות, יכולים לקבל את החיות, כי עלידי התורה קורים את החיים, וממשיכין את החיות לתוך המדות, שהם בחינת ימים. וזה שכתוב (תהלים לט): ומדת ימי מה היא: הינו שהתורה, שהיא בחינת מה, כמו שכתוב (דברים ו): מה העדות והתקנים והמשפטים; היא בחינת מדות וימים כנ"ל, שעל ידה קורין את החיות לתוך המדות והימים, שבלא זה לא היה אפשר לקבל את החיות מחמת רבוי אור. וזה: וקרא בו כל ימי חייו – שעלידי התורה קורא את החיות לתוך הימים והמדות כנ"ל. ועל כן צריך לעסק בתורה כשה דיקא, כי שצריכין לקרות את אחד בשמו צריך לקרותו כשה דיקא, ואי אפשר לקרותו בשמו כשה דיקא. כן אי אפשר לקרות את חי החיים בשמו כי אם עלידי הפה, ולא עלידי המחשבה לבדה. וזה שאמרו חכמינו זכרונם בברכה (עירובין נד): כי חיים הם למוציאיהם – למוציאיהם כשה. למוציאיהם כשה דיקא, שעלידייה זוכה לחיים כנ"ל. נמצא, עלידי עסק התורה, ממשיכין אריכות ימים, ואז זוכה לדעת, כי הדעת והשכל הוא בעצמו החיות, כמו שכתוב (קהלת ז): החכמה תהנה את בעליה, כי השכל הוא עקר החיות. ועלידייה הדעת, יכולים לקרב ולהוכיח את מי שצריכין להוכיח:

כי יש שני הסתרות, וכשהשם יתברך נסתר בהסתרה אחת, גם כן קשה מאד למצואו, אף אף על פי כן, כשהוא נסתר בהסתרה אחת, אפשר ליגע ולהתר עד שימצא אותו ותברך, מאחר שיועד שהשם יתברך נסתר ממנו, אבל כשהשם יתברך נסתר בהסתרה תוך הסתרה, דהינו שהסתרה בעצמה נסתרת ממנו, דהינו שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו – אזי אי אפשר כלל למצוא אותו, מאחר שאינו יודע כלל מהשם ותברך. וזה בחינת (דברים לא): ואנכי הסתר אסתיר;

דהיננו שאסתיר ההסתרה, שלא ידעו כלל שהשם יתברך נסתר. ואזי בודאי אינו יכול למצוא אותו יתברך, מאחר שאינו יודע כלל שצריך לבקש אותו יתברך, כי אינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, כי ההסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל. אבל באמת אפילו בכל ההסתרות, ואפילו בהסתרה שבתוך הסתרה, בודאי גם שם מלבש השם יתברך, כי בודאי אין שום דבר שלא יהיה בו חיות השם יתברך, כי בלעדי חיותו לא היה לו קיום כלל. ועליכן בודאי בכל הדברים, ובכל המעשים, ובכל המחשבות, מלבש שם השם יתברך, בכיכול. ואפילו אם, חס ושלום, עושין דבר עברה, שהוא שלא כרצון השם יתברך, עם כל זה בודאי יש שם חיות השם יתברך, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול. והתורה היא החיות של כל דבר, נמצא, שבכל הדברים ובכל המחשבות, אפילו מחשבה דבור ומעשה של עברה, חס ושלום, יש שם גם בן התלבשות התורה, אך שהוא בהעלם ובצמצום גדול, בבחינת הסתרות: כי עבר ושנה – נעשה לו פהתר, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פו:), דהינו שעלידי העברות הוא מהפך דברי אלקים חיים, ועושה צרופים אחרים בתורה, עד שנעשה מאסור התר, כמו שכתוב (ישעיה ה): הוי האמרים לרע טוב ולטוב רע וכו'. נמצא שאפילו בתוך העברות מלבש שם חיות השם יתברך, נמצא שאפילו בתוך העברות מלבש שם חיות השם יתברך, דהינו אותיות התורה, רק שהוא בהעלם, דהינו שמחמת העברות הפך הצרופים של התורה, עד שנעשה מאסור התר, כנזכר לעיל: עבר ושנה נעשה לו פהתר; וזה בחינת הסתרה אחת. וכשהשם יתברך נסתר ממנו בהסתרה אחת, דהינו בחינה הנ"ל שנעשה לו פהתר, גם בן קשה מאוד למצואו, מאחר שכבר נעשה לו פהתר, אבל עם כל זה אפשר ליגע ולחתר עד שימצא אותו יתברך שמו, מאחר שעל-כפנים יודע שנעשה לו פהתר. עליכן, אף שהשם יתברך נסתר ממנו, וכבר נעשה לו העברות פהתר, עם כל זה אפשר שישוּב אל לבו זה בעצמו, דהינו מה שנפל והגיע לבחינת נעשה לו פהתר, ויבשל ויחתר עד שימצא מזה, מאחר שעל כל פנים יודע מזה שנעשה לו פהתר. אבל דע, שיש עוד בחינת הסתרה בתוך הסתרה, דהינו שההסתרה בעצמה נסתרת, שאינו יודע כלל שהשם יתברך נסתר ממנו, דהינו שאינו יודע כלל שנהפך אצלו האסור להתר, רק כל הדברים רעים דומות לו למישור גמור, חס ושלום. הינו אם, חס ושלום, אחר שעבר ושנה, עושה יותר עברות, חס ושלום, אזי נסתר ממנו אפילו זאת שידע שנעשה לו פהתר, רק שאינו יודע כלל משום נדנדוד אסור, והכל הוא ישר בעיניו. וזה בחינת הסתרה שבתוך הסתרה – שההסתרה בעצמה נסתרת כנ"ל. ובאמת גם בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה, גם שם מלבש השם יתברך, דהינו אותיות התורה, כי בלעדי אין חיות לשום דבר כנ"ל, רק שעלידי רבוי העברות הפך דברי אלקים חיים לגמרי, עד שנהפך אצלו מהכמות התורה לפתיחות, עד שאינו יודע כלל אפילו זה בעצמו שנעשה לו פהתר כנ"ל, שזה בחינת הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל. על בן צריך לגלות ההסתרות הנ"ל, וזה עלידי שממשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שהוא בחינת דעת כנ"ל. ועל ידי זה הדעת יוכל לידע, שאפילו בתוך ההסתרה בעצמה, ואפילו בתוך ההסתרה שבתוך הסתרה, גם שם מלבש השם יתברך, דהינו התורה. ומאחר שידע שאפילו בתוך ההסתרות יש שם השם יתברך, מזה בעצמו נתגלו ההסתרות, ונעשה מהם תורה. ואפילו מהסתרה שבתוך הסתרה נעשה תורה. כי באמת גם שם מלבש השם יתברך, הינו תורה כנ"ל, רק מחמת שלא היו יודעין שהשם יתברך נסתר שם. זה בעצמו הוא בחינת ההסתרות. ותבה, כשיודעין שהשם יתברך נסתר שם, עלידייזה

בעצמו נתהפכה ההסתרה שבתוך ההסתרה, ונעשה ממנה דעת, והחזרה התורה שנסתרה כאן לדעת, מאחר שידע שהשם יתברך נסתר שם. וכיון שנהזר ההסתרה שבתוך הסתרה לדעת, ונעשה ממנה תורה, אזי התורה בעצמה מוכיחה אותם, בבחינת: אוריתא מכרות קמיהו: עד מתי פתיים תאחבו פתי (וזהר שמיני דף לו, אחרי נה, נשא ככו). כי באמת התורה מכרות וצווקת ומוכיחה תמיד, כמו שכתוב (משלי א): בראש המיות תקרא וכו' עד מתי פתיים תאחבו וכו', רק שאינו שומע קול הכרוז של התורה, מחמת ההסתרות הנ"ל, ומאחר שנתגלו ונחזרו ההסתרות, ונעשה מהם תורה, עלידי הדעת כנ"ל, אזי תבך פשנעשה מהם תורה, התורה בעצמה מוכיחה אותם: עד מתי פתיים וכו' כנ"ל. וזה שכתוב (שם לא): פיה פתחה בהקמה – שעלידי ההקמה ודעת הנ"ל, שעלידי זה מגליו ההסתרות, ועושין מהם תורה כנ"ל, על ידי זה: פיה פתחה; הינו בחינת אוריתא מכרות קמיהו – שהתורה בעצמה פותחת פיה ומוכיחה אותם כנ"ל. נמצא, שעל ידי עסק התורה, שעל ידה ממשיכין אריכות ימים לתוך המלכות, כי על ידה ממשיכין החיות לתוך הימים והמדות כנ"ל, ועלידי זה זוכין לדעת כנ"ל, עלידייזה יכולין להוכיח אפילו את הרחוקים מאוד מהשם יתברך, בבחינת הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל: וזה פרוש: ובכל יום ויום מרדכי מתהלך לפני הצר בית הנשים וכו' (אסתר ב). מרדכי – זה בחינת המלכות כנ"ל. ובכל יום ויום – זה בחינת התורה, שעל ידה ממשיכין החיות להימים והמדות כנ"ל. הצר בית – זה בחינת היצונית והפנימיות, הינו מחשבות ודבורים, שבכלם נסתר השם יתברך שם, אף המחשבות והדבורים של הרחוקים מהשם יתברך. וזה: הצר בית הנשים – מלשון שנשו וקפצו ממקומו של עולם, שנתרחקו מהשם יתברך. ויש שכבר היו קצת אצל השם יתברך, אך שכבר שכחו אותו יתברך. וזה: הנשים – לשון שכחה, כמו שכתוב (בראשית מא) כי נשני אלקים וכו', שכבר שכחו את השם יתברך. ויש שגם עתה זוכרים את השם יתברך, אך שנששתה גבורתם, ואזי לאל דם להתגבר על יצרם. ובשביל זה נקראים בשם נשים, מחמת שלש בחינת הנ"ל: בחינת שנשו וקפצו וכו', ויש שהם בבחינת שכחה וכו', ויש שהם בבחינת נשתה גבורתם כנ"ל, ועל ידי כל זה הם רחוקים מהשם יתברך, והשם יתברך נסתר מהם בבחינת הסתרות הנ"ל. ומרדכי, הינו בחינת המלכות, הוא יכול להוכיח ולהזהיר אותם, על ידי עסק התורה, שהוא בחינת ימים ומדות כנ"ל, שעלידייזה זוכין לדעת, שעלידי הדעת הזה מגליו ההסתרה שבתוך הסתרה, ועושין ממנה תורה כנ"ל, ואזי אוריתא מכרות קמיהו כנ"ל. וזה: לדעת את שלום אסתר – שעל ידי זה עושה דעת מהסתרה שבתוך הסתרה, שהיא בחינת אסתר, בחינת: הסתר אסתר. וזה: ומה יעשה בה – שעושה מההסתרה, בחינת מה, הינו תורה, כמו שכתוב: מה העדות וכו' כנ"ל. כי מזה בעצמו שידע שגם בתוך הסתרה שבתוך הסתרה יש שם השם יתברך, מזה בעצמו נעשה דעת, דהינו תורה, ואזי אוריתא מכרות קמיהו כנ"ל. וזה בעצמו בחינת התוכחה, שממל עליו להזהיר ולהוכיח כנ"ל, כי גורם על ידי הדעת שהתורה תוכיח אותם כנ"ל, ועלידי התוכחה הזאת, היא ממשיך אריכות ימים לתוך המלכות, שלא תהיה בבחינת הרבנות מקברת את בעליה, שזהו כשאין מוכיח את האנשים שיש לו ממשלה עליהם וכו', כנ"ל. אבל עלידי עסק התורה הנ"ל, שעלידייזה ממשיך חיים ואריכות ימים בחינת דעת וכו', עד אשר אוריתא מכרות קמיהו, ומוכיחה אותם, נמצא שיוצא ידי תוכחה. אזי אין הרבנות והמלכות מוקת לו כנ"ל, כי ממשיך אריכות ימים לתוך המלכות על ידי התוכחה כנ"ל. נמצא, שעלידי אריכות ימים,

שהוא בהינתן דעת שממשיכין עליידי התורה, עליידיה בעצמו ממשיכין אריכות ימים הנ"ל לתוך המלכות כנ"ל:

ד ודע, שהתורה המלכית תוך ההסתרה שבתוך הסתרה, היא תורה גבוהה דיקא, הינו סתרי תורה, כי מחמת שהיא צריכה להתלבש במקומות נמוכים כאלו, הינו אצל אלו שעברו הרבה, עד שנסתר מהם בהסתרה שבתוך הסתרה, על פן חשב השם יתברך מחשבות לבלי להלביש שם פשוטי תורה, לכל יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, ויהיה הפנים גדול מאד. על פן הוא מסתיר ומלביש שם תורה גבוהה דיקא, סתרי תורה, שהיא תורת ה' בעצמה, כדי שלא יוכלו הקלפות לינק משם הרבה, בבחינת (שמות יב): ועברתי בארץ מצרים, אני ולא מלאך, אני ולא השליח, אני ה' ולא וכי'. כי בארץ מצרים ששם מקום הקלפות מאד, על פן שם דיקא מלכית ומסתרה השם יתברך בעצמו, הינו תורת ה' ממש, סתרי תורה. על פן דיקא מההסתרה שבתוך הסתרה, כשהוא ומהפכה לדעת, נעשה מפנה דיקא תורת ה' ממש, כי שם נסתר תורת ה', סתרי תורה כנ"ל:

ה ויבנה מלכות דקדושה יש מלכות הרשעה, הינו מלכות המון עמלק, כמה שכתוב (במדבר כד): ראשית גוים עמלק, וזה לעמת זה, כי מלכות דקדושה היא בחינת מאסף לכל המחנות (שם י'), כמו שכתוב (קהלת יב): סוף דבר הכל נשמע את האלקים ירא – זה בחינת מלכות, כמה שכתוב (אבות פ"ג): אלקים מורא של מלכות; הינו שמלכות דקדושה היא בחינת סוף דבר, בחינת מאסף לכל המחנות דקדושה, בחינת מחנה דן שהוא מאסף לכל המחנות, כי דינא דמלכותא דינא (גיטין י: כ"ק קיג). ומלכות דקדושה אחרת היא מאסף ממון, כי מחמת שהוא ירא שלא יוציאו בלעז מפיו, הינו הניצוצות הקדושות שיש אצלו, על פן הוא מתגבר ומאסף ממון, שהם ניצוצי הקדושה....

ז וזה בחינת שבועות, כי שבועות הוא בחינת שכל גדול וגבוה מאד, שהוא חסד עליון ורחמים גדולים. כי גדל הרחמים תלוי בגדל הדעת כנ"ל, כי בשעת מתן תורה נראה להם פגון מלא רחמים (מכילתא פ' בשלח ופ' יתרו, והובא בפירש"י פ' יתרו), ופגון הוא פשוט הדעת, וכזה תלוי גדל הרחמים כנ"ל, ועל פן שבועות הוא חסד עליון ורחמים גדולים. וזה בחינת המקנה של שבועות, שהיא בחינת מקנה של שער החמשים, שהוא שער העליון מחמשים שערי בינה (כ"ש בכורות שבועות), שהוא בחינת שכל דעת עליון, בחינת חסד עליון ורחמים גדולים כנ"ל. ועל פן המקנה מושיע בכל הצרות, כמו שכתוב (ירמיה יד): מקנה ישראל מושיעו בעת צרה; כי הוא חסד עליון, שמושיע מפל הצרות. ועל פן המקנה מטהר מפל הטמאות, כמו שכתוב (יחזקאל לו): וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וכי. כי אין יסורין בלא עוון וכי (שבת נה), ועל פן המקנה, שמושיע מפל הצרות ומפל היסורים, הוא מטהר מפל הטמאות ומפל החמאים: וזה בחינת מן, בחינת מקנה של שער הנזק, שהוא בחינת דעת גדול, כי המון – בחינת דעת: וזה בחינת (שבת קד): מאמר פתוח, נאמן פשוט. מאמר פתוח זה בחינת התגלות הדעת, כי הדבור הוא התגלות הדעת, כמו שכתוב (משלי ב): מפיו דעת ותבונה. ובממצרים, שהיה הדעת בגלות, כמו שכתוב (שמות ו): ושמי ה' לא נודעתי להם, היה גם הדבור בגלות (זוהר וזוהר דף כה): בבחינת: כבוד פה וכבוד לשון (שם ד). וכשיצאו ממצרים, שיצא הדעת מהגלות, יצא ונפתח הדבור, וזה בחינת מאמר פתוח, שנפתח הדבור ונתגלה הדעת. ועל ידי התגלות הדעת, נתפשט נאמנות השם יתברך, ונבר שהוא נאמן, מבטיח ועושה, וזה בחינת נאמן פשוט, שנתפשט נאמנותו כנ"ל, אכל במצרים, שהיה הדעת בגלות, לא נתפשט ונתגלה נאמנותו. וזה שפרש רש"י: ושמי ה'

לא נודעתי להם – לא נפרתי במדת אמתית שלי. שעל ידי שלא נתגלה הדעת במצרים, עליידיה לא נפר נאמנותו כנ"ל, כי החסד תלוי בדעת כנ"ל: וזה בחינת אנכי – יחיבא, בתיבא, נאמנים אמריה (שבת קה). שעל ידי תינת התורה נפתח המאמר ונתגלה הדעת כנ"ל, ועליידיה נתפשט נאמנותו כנ"ל, וזה בחינת: נאמנים אמריה, בחינת נאמן פשוט מאמר פתוח כנ"ל. וזה בחינת מן – ראשייתבות מאמר נאמן, בחינת מאמר פתוח נאמן פשוט כנ"ל, כי המון הוא בחינת דעת גדול כנ"ל. ועל פן אכלו בני ישראל את הפן ארבעים שנה (שמות מז), כי פן ארבעים לפינה (אבות פ"ה):

ח וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (קידושין לח): את המון אכלו ארבעים שנה, והלא ארבעים שנה חסר שלשים יום, אלא עונה שהוציאו מצרים, טעמו בה טעם מן. כי באמת המון, שהוא בחינת הדעת, היה ראוי שיאכלו אותו ארבעים שנה בשלמות, כי ארבעים הוא בחינת בינה ודעת כנ"ל, דהינו תכף שיצאו מצרים ונתגלה הדעת, היה ראוי שיאכלו המון תכף. ועל זה תרצו רבותינו זכרונם לברכה: עונה שהוציאו מצרים, הינו המצות, טעמו בה טעם מן. כי השלום תלוי בדעת וכנ"ל. ומחלקת הוא הפך הדעת. אך יש מחלקת שהוא לשם שמום, שהוא באמת דעת גדול מאד, יותר מהדעת של שלום, כי באמת זה המחלקת היא אהבה ושלום גדול, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (קידושין ל): את זהב בסופה – לא זוו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (אבות פ"ה): מחלקת להיא לשם שמים סופה להתקיים; הינו שבאמת היא אהבה כנ"ל. וזה: סופה להתקיים, בחינת אהבה, כמו שכתוב (במדבר כא): את זהב בסופה כנ"ל. וזה בחינת משה, כי משה הוא בחינת הדעת, שהוא בחינת מחלקת לשם שמים. ועל פן משה הוא ראשייתבות מחלקת שמאי הלל, שהם בחינת מחלקת לשם שמים. ועל פן היה גאלת מצרים עליידי משה, כי עקר הגאלה – עליידי הדעת, כמו שכתוב (שמות מז) וידעתם כי ה' הוציא אתכם וכי (ויקרא כג) למען ידעו וכי. וזה בחינת עונה, דהינו מצות, שהוציאו מצרים. כי מצה היא בחינת מחלקת, כמו שכתוב (ישעיה מא): אנשי מצתד יהיו כאין. וזה: שהוציאו מצרים – שהוציאו דיקא, כי במצרים, שהיה הדעת בגלות, בודאי לא היה מחלקת לשם שמים, כי זה תלוי בדעת כנ"ל. וזה: עונה שהוציאו מצרים, הינו שהמצה, שהיא בחינת מחלקת, שהוציאו מצרים, ששם היה הדעת בגלות, טעמו בהם טעם מן, כי לאחר שהוציאו בחינת המחלקת מן הגלות מצרים, היה בהם טעם מן, שהיא בחינת דעת גדול, שהיא בחינת מחלקת לשם שמים כנ"ל: וזה בחינת (שמות מז): להם מן השמים, הנאמר בפן, לשון מלחמה, כמו שכתוב (תהלים לח): להם את לחמי, בחינת מחלקת. הינו שהמון, שהוא הדעת, הוא בחינת מחלקת לשם שמים כנ"ל. ועל פן דתן ואבירם שחלקו על משה, שהוא הדעת, פגמו גם פן בהמון, והותירו מפניו (מ"ר שמות פ' א' ובפ' כה והובא בפירש"י בשלח). כי המון הוא בחינת הדעת, בחינת משה כנ"ל. וזה שכתוב בזהר הקדוש (תצוה דף קפג): כי מצה היא אסותא, כי מצה, שהיא בחינת מחלקת לשם שמים, בחינת דעת, בחינת שלום כנ"ל, הוא רפואה. כי שלום הוא רפואה, כמו שכתוב (ישעיה נז): שלום שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו; כי עקר החולאת, חס ושלום, הוא מחמת העדר השלום, הינו מחלקת היסודות, שנסוד אחד מתגבר על חברו, ושלום הוא רפואה. וזה שנקרא מצה להם עני (דברים מז), כי אין עני אלא מן הדעת (נדרים מא), וזה בחינת חולה, כמו שכתוב (שמואל"ב יג): מדוע אתה פכה דל פן הפלך, ומצה היא אסותא כנ"ל, וזה להם עני,

שהוא רפואה להעני כנ"ל:

ט ולבוא למחלקת לשם שמות צריך לזכור ולטהר את השמים, שלא יהיה בבחינת (ישעיה נ): אלביש שמות קדורות. ולזכור ולטהר את השמים היא עליידי אגחה באמת. כי יש בלב רוח הדופק, שהיא מתחלת התולדה, והוא נושא עליו כל הלחות, וכל הדמים, וכל המיזות (שקורין ואפמיון). והרוח הדופק הזה הולך ונוקש בכל האיברים, ועליידי הליכתו ונשובו בהם, הוא מנענע ומנשב ומנפץ אותם מן העפוש, שלא יתעפשו ולא יתקלקלו. כמו הרוח המנשב בים, שהוא מנפץ ומנשב ומהפך ומגים הפנים שלא יתעפשו ולא יתקלקלו. ועקר נשוב הרוח הדופק – בהידיים, כי מהמת שהידיים עסקניות, צריך לנשב ולנפץ אותם ביותר. ועל בן הדאקטור, בשמניח ידו על הדפק, יודע כל ענין החולה, מהמת ששם בידיים, עקר הלוח הרוח הדופק של הלב, שהוא נושא הכל עליו כנ"ל. וצריך שיהיה זה הרוח הדופק, תנועה מסדרת בתקונו וכסדרו. ויש נחש, שעל ידה בא עצבות רוח, הינו בחינת ל"ט מלאכות, שהוא זקמת הנחש, עליידיה בא עצבות רוח, ועליידי עצבות רוח אין הרוח דופק כסדרו, ואזי נעשים האיברים כבדים, מהמת שאין רוח הדופק מנשב בהם כסדר, ואזי הידיים בבחינת (שמות יז): וידי משה כבדים, כי עקר הכבדות בהידיים, ששם עקר רוח הדופק כנ"ל. וזה בחינת עצבון ידיים, כי עקר מוזק העצבות רוח להידיים כנ"ל, ובשתיאיברים כבדים, אזי מכבדין יותר על הרוח הדופק, ונחלש עוד יותר, ועל ידי שנחלש יותר הרוח הדופק, נעשים האיברים כבדים עוד יותר. וכן עליידי שנעשים האיברים עוד יותר כבדים, נחלש הרוח הדופק עוד יותר ויותר, וכן הזורת חלילה, עד שיוצאת נפשו, חם ושלום. ועליידי האגחה, הוא מהיה ומכריא את הרוח הדופק, ונצול מהעצבות רוח, וחוזר הרוח הדופק ומנשב כסדר בכל האיברים, ובפרט בהידיים, ועל ידי זה מוצף את השמים, כי הידיים הם בחינת שמים, אש ומים, שהם בחינת יד ומין ויד שמאל. וזה (איכה ג): נשא לבבנו אל פנים אל אלה בשמים – שצריך לשא את הלב, הינו הרוח הדופק שבלב, אל הידיים כנ"ל. וזה: אל אלה בשמים – כי מזה נדפדף השמים כנ"ל: וזה בחינת (דברים לב): כי אשא אל שמים ידי – שצריך לשא את הידיים, שהיה נעשה מהם בחינת שמים כנ"ל: וכשמזכיר את הידיים, בחינת שמים, עליידי אגחה, שעל ידה נושא הרוח שבלב אל הידיים, ועליידי זה נודבקין הידיים והשמים כנ"ל, אזי הוא בחינת מחלקת לשם שמים. כי כל הדבורים מקבלין מן השמים, כי שם כל הדבורים, כמו שכתוב (תהלים קיט): לעולם ה' דברך נצב בשמים, והדבורים שמקבלין מן השמים, מקבלין מן הרעמים, בחינת (שם יח): ירעם בשמים ה', בחינת (איוב לו): ירעם אל בקולו נפלאות. נמצא, שמקבלין הדבורים מהידיים, כי הן הן בחינת שמים, ששם כל הדבורים, ועקר הנפקה – על ידי בחינת רעמים, הינו בחינת רוח הדופק, שנתתקן עליידי אגחה, שעל ידו נתנשאים הידיים לשמים. כי הרוח הדופק, שהולך ומנשב ומנפץ הכל, ועקר בהידיים, זה בחינת רעמים, בחינת: ירעם בשמים ה' כנ"ל. כי הידיים הן בבחינת שמים כנ"ל. ושם כל הדבורים, בחינת: לעולם ה' דברך נצב בשמים כנ"ל, נמצא, שמקבלין הדבורים מהידיים. וזה בחינת: כאשר דבר ה' ביד, הנאמר במשה ובשאר נביאים. כי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם כנ"ל: וכל הדבורים שמקבלין משם, הינו מבחינת ידיים, בחינת שמים, בחינת רעמים. אין לגנות את המקבל, אף אם אין הלכה כמותו, מאחר שקבלם מן השמים. ועל בן באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים (עירובין יג:), ומה שאין הלכה כמותו, זה אי אפשר לנו להבין ולהשיג, כי זה בחינת רעמים, שמשם קבל הדבורים, שעליהם נאמר:

ירעם (ה') אל בקולו נפלאות. דהינו שהם באמת נפלאות תמים דעים, ואי אפשר לנו להשיג זאת. כי זה בחינת דרכי ה' שאי אפשר להשיג, הינו בחינת: צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו; רשע וטוב לו; רשע ורע לו, שאפילו משה רבנו עליו השלום לא השיג זאת, ועל זה בקש (שמות לג): הודיעני נא את דרכיך. כי צדיק וטוב לו, זה בחינת הצדיק שהלכה כמותו; צדיק ורע לו, זה בחינת הצדיק שאין הלכה כמותו; רשע וטוב לו, זה בחינת הרשע שמקרב להצדיק שהלכה כמותו; רשע ורע לו, זה בחינת הרשע שמקרב להצדיק שאין הלכה כמותו. ואפילו משה לא השיג זאת, כי הם בחינת דרכי ה', בחינת רעמים, שהם נפלאות תמים דעים שאי אפשר להשיג. ועל בן בשמקבלים דבורים מן השמים, מבחינת ידיים, בחינת רעמים כנ"ל, אין לגנות אותו, אף אם אין הלכה כמותו, כי זה בחינת מחלקת לשם שמים, שבאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, רק שאי אפשר להשיג זאת, כי הוא נפלאות תמים דעים, בחינת רעמים כנ"ל: וזה פרוש (איוב כו): ברוחו שמים שפרה, הללה ידו נחש ברת, הן אלה קצות דרכיו, ומה שמין דבר נשמע בו, ורעם גבורותיו מי יתבונן. ברוחו שמים שפרה – הינו בחינת הרוח הדופק הנ"ל, המנשב בידיים, שהם בחינת שמים כנ"ל. וזהו בחינת: ברוחו שמים שפרה, כי עליידי הרוח הדופק הנ"ל, הוא מוצף ומשפר השמים, שהם הידיים, בבחינת: נשא לבבנו אל פנים אל אלה בשמים כנ"ל. וזה: הללה ידו נחש ברה – שעליידי עושה חלל בהידיים, שהיו כבדים וסתומים עליידי העצבות רוח, שהוא זקמת הנחש כנ"ל. ואזי בשמבטל בחינת זקמת הנחש, והרוח הדופק מנשב כסדר, ואזי נתנשאים הידיים, ונדפדף השמים, ואזי מקבלין מהם דבורים, בחינת מחלקת לשם שמים, שזה בחינת דרכי ה', כי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים כנ"ל. וזה: הן אלה קצות דרכי ה', הינו שזה בחינת דרכי ה', בחינת צדיק וטוב וכו', שאי אפשר להשיג כנ"ל, בחינת רעמים, שהם נפלאות תמים דעים כנ"ל. וזה: ומה שמין דבר נשמע בו ורעם גבורותיו מי יתבונן – הינו שבאלו הדבורים שמקבלין מן השמים הנ"ל, אין בהם שום גנות, ואסור לגנות את המקבל, אף אם אין הלכה כמותו, כי זה בחינת דרכי ה', בחינת רעמים, שאי אפשר להבין ולהשיג כנ"ל. וזה: ומה שמין דבר וכו'; הינו שאין בהם שום גנות, אף אם אין הלכה כמותו, כי ורעם גבורותיו מי יתבונן – כי מי יוכל להבין רעם גבורותיו, שהם נפלאות תמים דעים, בחינת: ירעם (ה') אל בקולו נפלאות, כי באמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, רק שזה אי אפשר להשיג, כי הוא בחינת דרכי ה' כנ"ל: וזה פרוש: ויבום הדבורים – זה בחינת מלכות, כמו שכתוב (תהלים פט): אף אני בכור אתנהו עליון למלכי ארץ. בהתקייבכם מנחה חדשה לח' – זה בחינת תורה חדשה, תורת ה', שנעשה עליידי בחינת המלכות הנ"ל. בשבועתיכם – זה בחינת הדעת כנ"ל, בחינת מן, בחינת מקוה של שבועות, שהוא מקוה של שער חנון כנ"ל. ועל בן נקרא שבועות עצרת, מלשון מלכות, כמו שכתוב (שמואל א ט): זה יעצר פעמי מקרא קדש יהיה לכם – זה בחינת רוח הקדש, בחינת רוח הדופק הנ"ל, הינו שצריכין לקרות את הקדש, בחינת רוח הדופק הנ"ל, כדי להנצל מהזקמת הנחש, ל"ט מלאכות, עצבות רוח כנ"ל. כל מלאכת עבודה לא תעשו לבטל זקמת הנחש, ל"ט מלאכות, עצבון ידיים, כמה שכתוב (בראשית ה): זה ינחמו ממעשינו ומעצבון ידינו; הכל כנ"ל:

סיבתו הוא, **שעד שלא יצא יובל**, שהיא בחינת התגלות דעת התורה שניתנה בשבועות שהוא דעת ורחמים גדולים, בחינת מקווה של שער הנון, בחינת נון שערי בינה בחינת חרות מן העבדות אשר בשנת היובל, שעל ידי הדעת הזו מגלים הסתרה שבתוך הסתרה, שעל ידי זה התורה מוכיחה אותם אשר נשתה וקפצה גבורתם ונפלו שכחה, ועל ידי זה ממשך המוכיח אריכות ימים להם ולעצמו, שעל ידי זה כל אחד מקבל מלכותו בבחינת חרות, בחינת אשריך ארץ שמלכך בן הוריק, שעל ידי זה המלכות היא בחינת דרור חרות ומנוחה, ולכן עד שלא יצא והתגלה היובל כנ"ל לתת להם לישראל מנוחה וחירות, עדין היה להם קוצר רוח בחינת עצבות רוח, שהוא הפך אריכות חיים וימים, הבאים מן התורה הבאה מן דעת היובל, שער החמישים כנ"ל. ורוח אחרונה, שהיא המלכות דקדושה, רוח הקודש, האחרון שבמחנה, המאסף לכל המחנות כנ"ל, שהיא בחינת המלכות של כל אחד להיות שורר בביתו להוכיח הנשמות אשר תחתיו, כל אחד לפי בחינתו, בחינת שרי אלפים ושרי מאות וכו', עד שלא שלטה בחינת שררה כנ"ל, לעשות חוקים והנהגות, להיות כל אחד מנהיג הנשמות אשר תחתיו בדרך הטוב, בדרך דעת חוקי והנהגות התורה, למען התגלות מלכות ה' יתברך ולא להנאתו וצרכו. לכן עד שלא יצא דעת היובל כנ"ל שהוא בחינת שמים זכים ודעת של שלום, שהוא בחינת רוח הדופק כסדר בידיים ובשמים, שזה הרוח הוא פנימיות המחלוקת לשם שמים, והוא בחינת אריכות הרוח, לכן כיוון שכל הנ"ל לא היה, אז היו ישראל בצרות הרוח הקצרה בחינת עצבות רוח כנ"ל, מי היא אותה רוח אשר הייתה בצרה? זו רוח אחרונה שאמרנו, בחינת המלכות הנמצאת באיתכסיא והסתרה בחינת אחר, בחינת אחרונה, התלויה ביובל שבסיני כנ"ל. התלויה ברוח הדופק כסדר, בחינת דעת גדול המתגלה על ידי התורה שמוצאים בפה דייקא, בחינת רוח בתראה דקאמרן, בחינת אמירת התורה בפה המלכות דייקא, שעל ידי זה נתקנת המלכות ויוצאת לחרות.

תא הוי, פתיב (שמות ו') הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיב, מאי ואני ערל שפתיב. והא בקדמיתא פתיב (שמות ד') לא איש דברים אנכי וגו' פי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, וקודשא פריד הוא הוה אותיב ליה, (שמות ד') מי שם פה לאדם וגו', והוא אמר (שמות ד') ואנכי אהיה עם פיה, סלקא דעתך דלא הוה פה, והשתא אמר ואני ערל שפתיב, אי הכי, אן הוא מלה דאבטח ליה קודשא פריד הוא בקדמיתא. – בא וראה, כתוב הן בני ישראל לא שמעו אלי ולא יכלו לצאת מן הסתרה ולקבל תוכחתי ודעתי, ואיך ישמעני פרעה להיות תחת ממשלתי

(שמות ו') וידבר משה בן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקוצר רוח. מאי מקוצר רוח. אמר רבי יהודה, דלא הוה נפיש, ולא הוה לקיטי רוחא. – וידבר משה בן אל בני ישראל, כדברי ה', בהבטיחה את גאולת בני ישראל ממצרים והבאתם אל ארץ הקודש, בזכרו את האבות, ולא שמעו אל משה, לקבל הדעת הגדול של משה שהוא בחינת מחלוקת שמאי חלל, שזה המחלוקת הוא באמת שלום גדול, כי הדעת של משה היה בעצמו בגלות, והוא עצמו למרות שהיה גדול הדור והיה מושל על כל הדור באיתכסיא, בכל זאת מאחר ולא קיבל התורה עדין, ולכן לא היה יכול להוכיחם ולהוציאם מתוך הסתרה שבתוך הסתרה ולא היה יכול להחזיר להם גבורתם אשר נשתה מפני העבדות הקשה, ולא היה יכול להמשיך להם חיים ואריכות ימים ואריכות הנשימה הבאים מכוח התורה, ולכן לא שמעו אל משה מקוצר רוח. מה הוא אותו קוצר רוח? אמר רבי יהודה, מתוך שלא היו נחוב, בבחינת חרות מנוחה ודרור שהוא הפך העבדות, שזאת החרות של המלכות של כל אחד מהם להיות כל איש שורר בביתו, היה תלוי בתורה הנותנת חיים למוציאה מן הפה, שהוא בחינת התגלות הדעת היוצאת דרך הפה ומגלה ההסתרה שבמצרים. והנה כאמור מפני שלא נתנה התורה, ולא היו אוספים לתוכם רוח הקודש, רוח הדופק כסדר, כי על ידי עצבות רוח בחינת ט"ל מלכות של עבדות מצרים, אין רוח הדופק כסידורו ונעשים הידיים כבדים ולכן תכבד העבודה. ואמנם כבר נאנחו בני ישראל מן העבודה שעל ידי זה שלח ה' את משה לגאלם, אלא שהיו צריכים להאנה שוב ושוב עד אשר יזכו הידיים והשמים ויחזור הרוח הדופק לנשב כראוי באריכות נשימה ואריכות חיים, הפך הקוצר רוח, והיו צריכים לאסוף הרוח, כבחינת מלכות דקדושה המאסף לכל המחנות, בחינת מלכות פה שבו מאירים כל האורות של המחנות והמנוחות והחירות המגיעה מן התורה היוצאת מן הפה, שכל זה הוא הפך ראשית גויים עמלק, שהוא ראשית ושורש למלכות מצרים המאסף מזון וניצוצות ישראל לעצמו ומגביר ההסתרה. וכאמור מאחר ומשה לא קיבל התורה עדין להמשיך אריכות חיים שבה לישראל מסיני, שהוא הדעת הגדול ורחמים גדולים בשבועות, לכן לא היו יכולים לאסוף אריכות הרוח כראוי ולזכך הידיים בחינת שמים, שהוא בחינת קבלת הדעת הגדול של משה כנ"ל.

אמר רבי שמעון, מקוצר רוח: דעד לא נפק יובלא, למיהב לון נפישו. ורוח בתראה, עד לא שלטא למעפד נימוסי, ובדין הוה עאקו דרוחא. מאן איהו. רוח בתראה דקאמרן. – אמר רבי שמעון לבאר שורש דברי רבי יהודה, מה הוא מקוצר רוח,

באיתגליא, ואני ערל שפתים, מה הוא ערל שפתים. והרי יש להקשות, כתוב כי משה אמר לה', לא איש דברים אנכי וכו' כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, הבאים מכבודות הידיים, בשעה הדעת של משה בגלות, ואיך אוכל לגאול את ישראל ולהוציאם מן ההסתרה, והקב"ה השיב לו מי (גימטריא נון) שם פה ומלכות לאדם, היא הבינה אשר ממנה עתיד אתה לקבל התורה בסיני ביום החמישים ולקבל מלכותך באיתגליא בכדי שתוכל להוציא ישראל מן הגלות והכל בכח התורה בחינת מ"ה העדות בחינת אדם גימטריה מ"ה בחינת פה לאדם שצריך להוציא זאת התורה אדם בפה דייקא. ועוד הוא אמר ואנכי אחיה עם פיך, אנכי ר"ת יהיבא כתיבא נאמנים אמריה, שעל ידי התורה נפתח המאמר ונתגלה הדעת אשר בגלות, בחינת מאמר נאמן, בחינת מ"ן, בחינת אכילת המן ארבעים שנה בחית בינה ויובל בחינת מו, ובחינת ארבעים לבינה. כי בחינת אנכי בחינת מן בחינת בינה בחינת אחי"ה כידוע, כל זה, עם פיך, להשפיע דעת הבינה והחיים למלכות פה, על ידי הוצאת דעת דברי התורה בפה, ודאי נאמנים אמרי ה' לקיים הבטחתו למשה, וכי יעלה על דעתך שלא היה כך בהבטחתו? ועתה אומר משה ואני ערל שפתים, אם כך היכן הדבר שהבטיח לו הקב"ה בראשונה כנ"ל?

אָלָא רָזָא אִיהוּ, מִשָּׁח קָלָא, וְדַבּוּר דְּאִיהוּ מְלָח דִּילֵיהּ, הָוָה בְּגִלְתָּא, וְהָוָה אִיהוּ אֲטִים לְפָרְשָׁא מְלִין, וּבְגִין דָּא אָמַר, וְאִיךְ יִשְׁמַעֲנִי פְרַעָה, בְּעוּד דְּמְלָח דִּילֵי אִיחֵי בְּגִלְתָּא דִּילֵיהּ, דְּהָא לִית לִי מְלָח. הָא אָנָּא קָלָא מְלָח גְרַע, דְּאִיחֵי בְּגִלְתָּא, וְעַל דָּא, שְׁתַּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַהֲרֹן בְּהִדְיָה. – אַלָּא סוּד הוּא בְּתוּךְ דְּבְרֵי הַבְּטָחָה ה', מִשָּׁח בְּחִינָתוּ קוּל, הַכּוּל מֵאֵשׁ וּמִים כִּידוּעַ, בְּבַחֲיַנַּת תְּפֹאֲרַת בְּחִינַת הַתּוֹרָה הַנִּמְשַׁכַּת מֵהַדְּעַת הַסְּתוּם וְהַנִּסְתָּר אֲשֶׁר בְּמוֹחַ הַצְּדִיק, קוּדְשׁ הַתְּגִלּוֹתוֹ לְפָרְשִׁים בְּגִלּוּי חוֹקֵי הַהֲנַחָה לְאֲשֶׁר תַּחְתּוּ עַל יְדֵי גִלּוּי תוֹרָתוֹ בְּפִי לְשׁוֹמְעֵי לְקַח, וְדִיבּוּר, שֶׁהוּא דִיבּוּר שְׁלוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּאִיתְגַּלְיָא, שֶׁהוּא הַתְּגִלּוֹת הַדְּעַת, הִיא בְּגִלּוֹת בְּחִינַת מַחְלֻקַּת מִצְחָה וּמְרִיבָה שְׂאִינָה לְשֵׁם שְׁמַיִם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא טָרַם קִבְּלַת הַתּוֹרָה, וְהִיא הוּא אֲטוּם וּבְהַסְתָּרָה מְלַפְרֵשׁ דְּבָרִים בְּפֶה, כִּי פִירוּשׁ הַדְּבָרִים מִסְתַּיְמָתָם וְהַסְתָּרָתָם תְּלוּי בְּדַעַת הַמְּגַלָּה הַהַסְתָּרָה, וְזֶה הַדְּעַת אֲשֶׁר אִמּוֹר לְהַתְּגַלּוֹת בְּדִיבּוּר הִיא עֵדִין בְּגִלּוֹת מִצְרַיִם כְּנ"ל. וּמִשׁוּם כֵּךְ אָמַר וְאִיךְ יִשְׁמַעֲנִי פְרַעָה (עוֹרָף וְאַחֲרָיִים וְהַסְתָּרָה), בְּעוּד שְׂדִיבּוּר שְׁלִי וְהַדְּעַת שְׁלִי וְשֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל הוּא בְּגִלּוֹת שְׁלוֹ, שֶׁל פְּרַעָה מֶלֶךְ מִצְרַיִם, כִּי כָּל הַנִּיּוּצוֹת שֶׁל הַדְּעַת שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְשֶׁל מִשָּׁח, הִיא פְּרַעָה מֵאִסְפָּף לְעַצְמוֹ בְּמַלְכוּתוֹ לְהַנְאִתּוֹ וְצוּרְכוֹ, שֶׁהִרִי אֵינְ לִי דִיבּוּר שֶׁל דַּעַת עֵדִין שֶׁאוּכַל לְהַמְשִׁיךְ אֵלָיו, לְגִלּוֹת הַהַסְתָּרָה שֶׁמִּסְתַּיְר מֶלֶךְ מִצְרַיִם. הִרִי אֲנִי בְּבַחֲיַנַּת קוּל תּוֹרָה וְדִיבּוּר חֶפֶר לְלֹא דַּעַת שְׁלֵם כְּנ"ל, כִּי הַדִּיבּוּר שֶׁהוּא הַתְּגִלּוֹת הַדְּעַת עֵדִין בְּגִלּוֹת כִּי עַל אִפְּ מַלְכוּתִי בְּאִמְתָּ בְּאִיתְכַּסִּיא עַל פְּרַעָה עֵדִין מַלְכוּת

פרעה באיתגליא בכדי להסתיר ולהשאיר ישראל בגלותו. ועל זו הטענה של משה שיתף הקב"ה עמו עם משה את אהרן להיות לו לפה. כי אהרן היה מנהיג ומלך ישראל לפני פעולת הסתרת פרעה. ובכוח מלכות אהרן אשר עמו יוכל לגלות ההסתרה ולהחזיר המלכות והדעת וניצוצות ישראל למקומם.

תָּא חַוִּי, כָּל זְמַנָּא דְּדַבּוּר הָוָה בְּגִלְתָּא, קָלָא אֶסְתַּלַּק מִנְיָה, וּמְלָח הָוָה אֲטִים בְּלֹא קוּל, כִּד אֲתָא מִשָּׁח, אֲתָא קוּל. וּמִשָּׁח הָוָה קוּל בְּלֹא מְלָח, בְּגִין דְּהָוָה בְּגִלְתָּא, וְכָל זְמַנָּא דְּדַבּוּר הָוָה בְּגִלְתָּא, מִשָּׁח אָזִיל קָלָא בְּלֹא דַבּוּר, וְהָכִי אָזִיל עַד דְּקָרִיבּוּ לְטוּרָא דְּסִינֵי, וְאֲתַחֲבַרְתָּ אֲוִרֵיתָא, וּבְהַחֲוָא זְמַנָּא, אֲתַחֲבַרְתָּ קָלָא בְּדַבּוּר, וּבְדִין מְלָח מְלִיל, הָדָא הוּא דְּבָתִּיב, (שְׁמוֹת כ') וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּבְדִין, מִשָּׁח אֶשְׁתַּכַּח שְׁלִים בְּמְלָח כְּדָקָא יְאוּת, קוּל וְדַבּוּר בְּהָדָא בְּשְׁלִימוֹ. – כָּא וְרָאָה, כָּל זְמַן שֶׁהַדִּיבּוּר שֶׁהוּא הַתְּגִלּוֹת הַדְּעַת, שׁוֹהַ הַדְּעַת מְגַלָּה הַהַסְתָּרָה שֶׁל מַלְכוּת ה', זֶה הַדִּיבּוּר הִיא בְּגִלּוֹת, קוּל שֶׁהוּא דַּעַת הַתּוֹרָה, בְּחִינַת מַחְלֻקַּת לְשֵׁם שְׁמַיִם שֶׁהוּא דַּעַת גְּדוּל, הַסְתַּלַּק מִן הַדִּיבּוּר, וְהַדִּיבּוּר שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת פֶּה, הִיא אֲטוּם וּמִסְתַּיְר בְּלֹא קוּל דַּעַת גְּלוּי, כָּאֲשֶׁר כָּא מִשָּׁח לְפְרַעָה, כָּא בְּחִינַת קוּל וְהַדְּעַת שִׁישׁ בְּכוּחוֹ הַחוּצִיא מִן הַהַסְתָּרָה. וּמִשָּׁח עֵדִין הִיא קוּל בְּלֹא דִיבּוּר, שֶׁלֹּא יְכוּל לְגִלּוֹת הַדְּעַת הַגְּדוּלָה שְׁלוֹ לְפָרְשִׁים דְּרַךְ הַדִּיבּוּר, וְלַחוּצִיא יִשְׂרָאֵל מִן הַהַסְתָּרָה שְׁבַתוּךְ הַסְתָּרָה, מִפְּנֵי שְׁגַם מִשָּׁח הִיא בְּגִלּוֹת לְפָנֵי קִבְּלַת דַּעַת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הַפֶּךְ הַגִּלּוֹת, וְכָל זְמַן שֶׁהַדִּיבּוּר הִיא בְּגִלּוֹת, מִשָּׁח הֵלֶךְ לְפְרַעָה בְּבַחֲיַנַּת קוּל וְדַּעַת לְלֹא דִיבּוּר, וְכֵךְ הֵלֶךְ בְּגִרְעוּן וְחִסְרוֹן זֶה עַד שֶׁהַתְּקַרְבּוֹ נִשְׁמָוִת יִשְׂרָאֵל לְחַר סִינֵי, בְּיוֹם הַחֲמִישִׁים בְּחִינַת יוּבַל בְּחִינַת בִּינָה וְדַּעַת גְּדוּל, וְנִיתְנָה הַתּוֹרָה. וּבְאוּתוֹ הַזְּמַן, שֶׁל הַתְּגִלּוֹת הַדְּעַת וְהַרְחָמִים הַגְּדוּלִים, אִז הַתְּחַבֵּר קוּל בְּדִיבּוּר, שֶׁהִיא אֶפְשֶׁר עַל יְדֵי הַדְּעַת הַגְּדוּל שְׁכַסְיָי לְגִלּוֹת אֵיךְ בְּתוּךְ הַגִּלּוֹת עֲצַמָּה יִשׁ תּוֹרָה נִסְתָּרַת וְלְגִלּוֹתָהּ בְּפוּעַל, וְאִז הַדִּיבּוּר שֶׁהִיא הַמַּלְכוּת יִצְאָה מִן הַהַסְתָּרָה וְדִיבְרָה, שֶׁהַתְּגִלּוֹ מוֹדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיוּ בְּהַסְתָּרָה שְׁבַתוּךְ הַסְתָּרָה, בְּבַחֲיַנַּת מַחְלֻקַּת שְׁלֵם לְשֵׁם שְׁמַיִם, שְׁעֵתָהּ יִצְאָה הַעוּגָה מִמִּצְרַיִם וְהַתְּגַלְתָּה בְּטַעַם הַמֶּן שְׁבַח. וְזֶה הוּא שְׁכַתוֹב וַיְדַבֵּר אֱלֹקִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁל מַלְכוּת הָאֵלֶּה הַגְּלוּיִים לְפָנֵינוּ, עִשְׂרַת הַדִּיבּוּרִים אֲשֶׁר בְּתַחֲלִיתָם דִּיבְרַ אֲנַכִּי כְּנ"ל ר"ת כְּנ"ל. שׁוֹהַ הוּא הַדְּעַת וְהַשְׁלוֹם הַגְּדוּל. אִז בְּכוּחַ הַתְּגִלּוֹת זֹאת הַדְּעַת שֶׁל מִשָּׁח, מִשָּׁח נִמְצָא שְׁלֵם בְּדִיבּוּר בְּרָאוּי, שֶׁיְכוּל לְגִלּוֹת הַמַּלְכוּת שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיָּתָה בְּהַסְתָּרָה בְּמִצְרַיִם, לְהַפְכָּה לְדַּעַת גְּדוּל, וְלַחֲשׁוֹב כָּל נִיּוּצוֹת הַדְּעַת לְמִקּוּמָם, אִז הִיא קוּל וְדִיבּוּר כְּאֶחָד בְּשִׁלְמוֹת. כִּי עֵיקַר שְׁלִמוֹת הַדְּעַת וְהַתְּגִלּוֹת הַמַּלְכוּת הוּא דִיִּקָּא שְׁמַהֲפָכִים הַהַסְתָּרָה לְגִלּוּי סְתָרֵי הַתּוֹרָה שְׁמַהֲפָכִים נְשִׁיית הַגְּבוּרָה וְהַזְדוּנוֹת לְגִלּוּי סְתָרֵי הַתּוֹרָה וְהוֹכּוּיָוִת, בְּהַתְּגִלּוֹת מַלְכוּת ה' עַל יְדֵי קוּל דַּעַת מִשָּׁח מְשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בִּימֵינוּ אָמֵן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

צריכין לדעת שכלל ההסתרות שבפעולם נעלם השם ותבירה. כי יש שני בחינות הסתרות: פי יש הסתרה, ויש הסתרה שבתורה הסתרה. וכששם ותבירה נסתרה בהסתרה אחת, גם כן קשה מאד למצואו, אך אם על פי כו אפשר לנגע ולחתר עד שיומצא אותו ותבירה, מאחר שידע ששם ותבירה נסתרה ממנו. אבל כששם ותבירה נסתרה בהסתרה שבתורה הסתרה, דהינו שההסתרה בעצמה נסתרה ממנו, עד שאינו יודע כלל ששם ותבירה נסתרה ממנו, אזי קשה מאד למצוא אותו ותבירה. וזה נמשך עלידי רבוי העוונות רחמנא לצלן. כי עבר ושנתה, נעשה לו כהתר – זה בחינת הסתרה אחת. אבל מי שעובר יותר ח"ו, נפל לבחינת הסתרה שבתורה הסתרה. אבל באמת גם שם בתורה ההסתרה שבתורה, נעלם הוא ותבירה, כי בלא חיותו ותבירה אין שום קיום לשום דבר שבפעולם. עליכן בבח עסק התורה וכולים להפך כל ההסתרות לדעת. לידע שגם שם נעלם השם ותבירה, אפלו בתקף ההסתרה שבתורה הסתרה, עד שישמע קול הפרוץ הגדול של התורה שמכרות וצועקת תמיד: עד מתי פתים תאהבו פתי וכו'. עד שישנוב אל ה' מקל מקום שהוא:

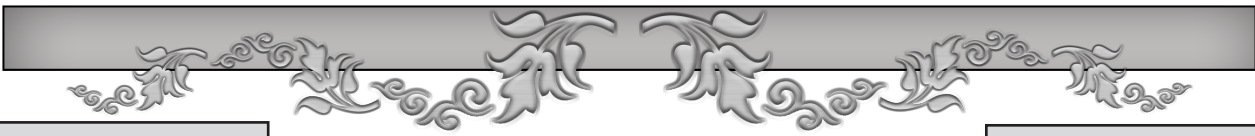
תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, מלך עולמים, אדון כל, מושל בכל, א-ל מסתתר, מלא רחמים, אתה לבד יודע את עצם תקף תעלומות ההסתרה, שהתגברה עכשיו מאד בעתים הללו בעוקבא דמשיחא, "כי הסתרת פניו ממנו ותמוגנו ביד עווננו", ונתקם בנו עכשיו בעוונותינו הרבים, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה. פי נסתרת מאתנו מאד מאד, עד אשר נעלם ונסתר מאתנו תקפד ונגלדך ותפארך ומלכותך וממשלתך הגדולה אשר בכל משלה. פי הטאתי עויתי ופשעתי לפניך והרע בעיניך עשיתי מנעורי עד היום הזה, ועברתי ושניתי כפה פעמים עד אשר נעשה לי כהתר, והפכתי דברי אלהים חיים וקלקלתי צרופי אותיות התורה הקדושה, עד אשר נעשה אצלי מאסור התר, ולא די לי בזה, פי אם עוד הוספתי לעשות תועבות גדולות מאלה, וכפלתי ושלשתי בהם כפה פעמים בלי שעור וערף, עד אשר נלאתי מלספר רב המון ימי הטאתי כפה וכפה פעמים הכעסתיך, עד אשר השתרנו עליו על צוארי על עונותי המרבים והעצומים מאד מאד "עד כי חדל לספר פי אין מספר", עד אשר בעונותי הרבים התגברה עלי ההסתרה שבתורה הסתרה, פי נסתרת ממנו

מאד בכמה וכמה הסתרות שבתורה הסתרות, פי גם ההסתרה בעצמה נסתרת מאתנו ואין אנו יודעים כלל אפלו זאת שאתה נסתרה מאתנו, כי אין אנו יודעים ממה כלל, והעונות נתהפכו אצלנו למישור. רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו של עולם, רבנו של עולם. אין לי פה לדבר ולא מצח להרים ראש, כי אין מלה בלשוני הן ה' ודעת כלה, פי נשאתני ותשליכני. ה' ברצונך העמדת להררי עז הסתרת פניך הייתי נכהל. ענני ה' פי טוב הקדך רב רחמיך פנה אלי. ואל תסתר פניך מעבדך פי צר לי מחר ענני. אלך ה' אקרא ואל ה' אתחנן. מה בצע בדמי ברוחתי אל שהת היודך עפר תנייד אמתך. שטע ה' ונני ה' היה עוזר לי", פי אין אנו יודע שום דבר איד לגלות עצם ההסתרה שבתורה הסתרה הזאת, הקלולה מאלפים ורכבות הסתרות, עד אשר איני יודע איד להמלט מהם ואיד להציל נפשי מפח וקשים: אבל ברחמיך הרבים, השבת מרחוק להטיב אחריתנו, והבטתנו שעלידי עסק התורה הקדושה נזכה למצא אותך תמיד בכל עת, אפלו באחרית הימים האלה, בתקף ההסתרה שבתורה הסתרה, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא. וענתה השירה הזאת לפניך לעד פי

לא תשכח מפי זרעו. על כן באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, מלא רחמים מלא חנינות, טוב ומטיב לכל, המרחם על הבירות, אשר רחמיך על כל מעשיך, שתזכני ברחמיך הרבים לעסק בתורתך הקדושה לשמה תמיד יומם וילילה בקדשה ובטהרה גדולה, באפן שאזכח עלידי עסק התורה לגלות ההסתרה שבתורה, ולמצא אלקותך תמיד בכל עת ובכל זמן ובכל מקום, ולא יהיה כח לשום דבר ולשום ענין שבפעולם להסתיר ממני אלקותך והשגתך ורוחמיתך ותבירה. ותעזר לי ותושיעני לעמק בהתורה הקדושה בפה מלא להוציא דברי תורה בפי בשלמות, ותתן לנו כח לקרות אותך חי החיים עלידי התורה הקדושה אשר היא שמך. ועלידייך נזכה לקבל ולהמשיך עלינו חיים טובים וארפים מאתך, פי אתה חי החיים, ואתה מתנה כל העולמות מראש ועד סוף עלידי התורה הקדושה אשר היא שמך, פי היא חיינו וארף ימינו. ותזכנו לקבל החיים בהדרגה ובמדה, עלידי המדות והכלים הקדושים הנעשים עלידי הפרשיות והפסוקים והפדרים והתבות והפעמים והנקודות והתגין והאותיות של התורה הקדושה, ונזכה על ידם לחיים טובים וארפים ורחמים ושולם ודעת דקדשה:

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולדוע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול רמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.